

UZASADNIENIE

w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) w **W.** wniósł przeciwko **W. M.** powództwo o zapłatę kwoty 2.113,43 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 07 lipca 2021 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i uwzględnienie kosztów poniesionych w elektronicznym postępowaniu upominawczym - wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wyjaśnił, iż dochodzona wierzytelność powstała w wyniku świadczenia przez wierzyciela pierwotnego - (...) S.A. w **W.** usług telekomunikacyjnych na rzecz pozwanej, której przypisany został indywidualny numer konta (...). Pierwotny wierzyciel wykonywał swoje świadczenie zgodnie z umową, a dochodzona wierzytelność powstała w wyniku nieopłacenia przez pozwaną dokumentów księgowych wystawionych w związku ze świadczeniem przez wierzyciela pierwotnego usług na rzecz pozwanej. Wierzyciela pierwotnego i powoda łączy umowa ramowa z dnia 17 stycznia 2014 roku. Na mocy porozumienia z dnia 18 grudnia 2020 roku wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanej wierzytelności na rzecz powoda, a zbycie wierzytelności nastąpiło na podstawie art. 509 kc. Tym samym powód uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. O cesji wierzytelności pozwana została poinformowana pisemnym zawiadomieniem z dnia 01 lutego 2021 roku. Wyjaśnił, że łączna wartość zadłużenia pozwanej z tytułu wspomnianych dokumentów księgowych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie obliczonymi na dzień wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym wynosi 2.113,43 zł, na co składa się: 2.018,01 zł jako suma niezapłaconych dokumentów księgowych oraz 95 zł tytułem niezaspokojonych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych przez powoda od dnia następnego po dniu wymagalności dokumentów księgowych do dnia złożenia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W odpowiedzi na pozew (k. 106-110) **pozwana W. M.** wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o obciążenie powoda kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska zakwestionowała żądanie pozwu zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, zaprzeczając, aby była zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda jakiegokolwiek kwoty. Zarzuciła, że powód nie wykazał, aby przysługiwało mu względem pozwanej dochodzone pozwem roszczenie. Zakwestionowała, aby była zobowiązana do zapłaty na rzecz wierzyciela pierwotnego, a także na rzecz powoda kwoty 733,67 zł wynikającej z załączonej do pozwu noty obciążeniowej nr (...) z dnia 01 lipca 2020 roku, wystawionej przez (...) S.A. w **W.**. Jak wynika z treści tej noty, została ona wystawiona „w związku z niedotrzymaniem warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych”. Na nocie tej, a także w pozwie brak jest jednak wskazania, który z zapisów umownych stanowi podstawę obciążenia pozwanej kwotą 733,67 zł. Z ostrożności procesowej wskazała, że zgodnie z art. 483 § 1 kc obowiązek zapłaty kary umownej może być powiązany wyłącznie z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania niepieniężnego podczas, gdy w sprawie niniejszej podstawowy obowiązek pozwanej miał charakter pieniężny - zapłata za usługi telekomunikacyjne, czy też zapłata za nabyty sprzęt - wobec czego zastrzeżenie kary umownej za jego naruszenie pozostaje w sprzeczności z art. 483 § 1 kc i stanowi nieważny zapis umowy. Pozwana zakwestionowała nadto, aby powód nabył od wierzyciela pierwotnego wierzytelność dochodzoną pozwem. Zakwestionowała, aby powód wykazał załączonymi do pozwu dowodami nabycie jakiegokolwiek wierzytelności od wierzyciela pierwotnego względem pozwanej. Zarzuciła, że w celu wykazania faktów stanowiących podstawę żądania pozwu powód załączył do pozwu kserokopie dokumentów, w tym kserokopie: wyciągu z umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 roku, porozumienia nr (...) z dnia 18 grudnia 2020 roku do umowy ramowej przelewu wierzytelności, wyciągu z załącznika nr (...) do porozumienia nr (...) - niepoświadczone za zgodność z oryginałem. Podniosła, że w judykaturze oraz doktrynie zgodnie przyjmuje się, że procedura cywilna nie zna dowodu z kserokopii dokumentu. Dokumenty, o których mowa w kpc to dokumenty oryginalne, które mogą być zastąpione odpisami urzędowymi, jeżeli ustawa na to wyraźnie pozwala. Brak jest przy tym przepisu dopuszczającego zastąpienie

dokumentu oryginalnego jego niepoświadczonym odpisem, w tym przede wszystkim odbitką ksero. Zwykła odbitka ksero nie stanowi dokumentu, gdyż nie zawiera ani podpisu osoby poświadczającej, która odbitkę sporządziła, ani oryginalnego podpisu wystawcy dokumentu kopiowanego, ponieważ podpis oryginalny został odwzorowany kserograficznie. Warunkiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej zaopatrzonego podpisem poświadczającego zgodności z oryginałem. W konsekwencji, zdaniem pozwanej, uzasadnione jest przyjęcie, że powód nie wykazał faktów, na których opiera swoje żądanie, w szczególności faktu skutecznego przeniesienia wierzytelności przysługującej względem pozwanej przez (...) S.A. na rzecz powoda. Powód nie dołączył do pozwu żadnych dokumentów, które potwierdzałyby fakt nabycia wierzytelności przez powoda od wierzyciela pierwotnego, a pozwana ten fakt kwestionuje. Wobec tego pozwana wniosła o oddalenie wniosków dowodowych powoda o dopuszczenie dowodu z kserokopii dokumentów z uwagi na to, iż kserokopia dokumentu prywatnego nie jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 kpc i nie może stanowić dowodu ani podstawy do dokonywania ustaleń faktycznych w sprawie. Z ostrożności procesowej wskazała, że w oparciu o treść załączonych do pozwu kserokopii dokumentów nie jest możliwe ustalenie przez Sąd, aby doszło do skutecznego nabycia przez powoda od poprzednika prawnego wierzytelności objętej pozwem - powód nie przedłożył do akt sprawy kserokopii całej umowy ramowej przelewu wierzytelności, a załączona kserokopia składa się z trzech pierwszych stron zawierających treść, następnie ze stron 4 i 5 bez treści (z zasłoniętą treścią), następnie strony bez numeru z częściowo zasłoniętą treścią, kolejno ze stron 7-17 z zasłoniętą treścią oraz ze strony 15 z treścią i strony 16 z treścią. Nie wiadomo przy tym, jaka treść znajdowała się na kolejnych stronach umowy, których miało być 37 lub 38. Z części kserokopii wynika, że umowa ramowa przelewu wierzytelności miała mieć 38 stron, natomiast z załączonych stron 15 i 16 wynika, że są one częścią umowy 37-stronicowej, co powoduje, że zachodzi dodatkowa wątpliwość co do wiarygodności załączonych przez powoda kserokopii dokumentów, które z uwagi na niekompletność, zasłoniętą treść oraz sprzeczność co do ilości stron nie mogą stanowić podstawy do ustalenia treści stosunku prawnego łączącego (...) S.A. z powodem. Zarzut ten dodatkowo wzmacnia okoliczność, że powód nie złożył żadnego z pięciu Aneksów do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 roku, których istnienie wynika z zapisów zawartych w części wstępnej kserokopii Porozumienia nr (...) z dnia 18 grudnia 2020 roku. Również złożona w poczet akt kopia Porozumienia nr (...) do umowy ramowej przelewu wierzytelności zawiera miejsca zasłonięte, ewentualnie puste, a dotyczące łącznej wartości wierzytelności oraz umówionej ceny, do zapłaty której zobowiązany był cesjonariusz względem cedenta. Nie pozwala to na ustalenie treści łączącego strony stosunku prawnego w zakresie istotnym z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy.

W piśmie procesowym z dnia 13 stycznia 2022 roku (k. 119-122) powód podtrzymał powództwo w całości wskazując, że wierzytelność przysługująca wobec pozwanej powstała w związku z umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na mocy której pierwotny wierzyciel wystawił dokumenty księgowe na rzecz pozwanej, które do dnia dzisiejszego pozostają nieuregulowane. Odnosząc się do braku legitymacji czynnej powód wskazał, iż nabył wierzytelność dotyczącą pozwanej w drodze umowy cesji wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 roku oraz Porozumienia nr (...) z dnia 18 grudnia 2020 roku, co zostało wykazane przedłożoną umową ramową przelewu wraz z załącznikami. Podkreślił, że w dniu 18 grudnia 2020 roku na mocy Porozumienia nr (...) do umowy przelewu wierzytelności, wierzyciel pierwotny zbył przysługującą mu względem dłużniczki wierzytelność, a warunki umowy zostały przez obie strony wykonane. W imieniu i na rzecz stron umowy cesji występowali skutecznie umocowani pełnomocnicy, których podpisy zostały poświadczone notarialnie. Załączone do pozwu dokumenty przekazane przez wierzyciela pierwotnego w związku ze wskazaną umową cesji potwierdzają uiszczenie ceny i tym samym nabycie przez powoda wierzytelności. Powód zaznaczył, iż przedłożenie pełnego tekstu umowy cesji bez anonimizacji sprzeczne jest z tajemnicą kontraktową. Wskazał, iż dowód z dokumentu prywatnego jest samodzielnym środkiem dowodowym, w związku z czym brak poświadczającego nie warunkuje braku mocy dowodowej, jak wskazuje pozwana, a jego moc ocenia się według ogólnych zasad określonych w art. 233 § 1 kpc. Wyjaśnił, iż nota obciążeniowa nr (...) z dnia 01 lipca 2020 roku na kwotę 733,67 zł została wystawiona na podstawie regulaminu stanowiącego integralną część zawartej między stronami umowy. Pozwana podpisując umowę zobowiązała się do respektowania zapisów określonych w jej treści regulaminów, w tym także wskazanego powyżej. Regulamin uprawniał Operatora do żądania kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na który umowa została zawarta, w wysokości wynikającej ze szczególnych warunków oferty. Naliczona wobec pozwanej opłata jednorazowa jest rodzajem kary umownej, naliczonej w przypadku rozwiązania umowy przez abonenta przed upływem

okresu na jaki została zawarta umowa. Nie ulega wątpliwości, że zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego, strony stosunku zobowiązaniowego korzystając z autonomii woli mogą umownie określić zakres i sposób naprawienia szkody spowodowanej niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania, a instrumentem prawnym spełniającym ten cel jest kara umowna.

Na rozprawie w dniu 21 stycznia 2022 roku (k. 126) pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko wskazując, że powództwo jest niezasadne z trzech głównych przyczyn. Pierwszą z nich jest to, że wierzytelność dotycząca kwoty 733,67 zł stanowi według powoda karę umowną, jednakże kara umowna w niniejszej sprawie dotyczy wierzytelności pieniężnej i tylko pieniężnej, a zgodnie z Kodeksem cywilnym nie można zastrzec kary umownej w wypadku niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania pieniężnego. Drugą przyczyną jest niewykazanie przez powoda nabycia wierzytelności, gdyż pisma, które zostały załączone do pozwu nie stanowią dokumentów w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego - są to wyłącznie kopie. Trzecią zaś przyczyną jest niewykazanie przez powoda stosunku prawnego jaki miałyby łączyć wierzyciela pierwotnego z powodem. Powód załączył do pozwu kserokopie tylko niektórych kart i przez to nie można zbadać czy powoda łączyła z wierzycielem pierwotnym umowa i jakiej treści. Nie można także wykluczyć, że załączone ksero dotyczy różnych umów, bowiem wątpliwość pozostawia również to, że nie zgadzają się numery kart.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana W. M. zawarła w dniu 16 września 2019 roku z (...) S.A. umowę o świadczenie Pakietu (...)

Przedmiotem umowy był Pakiet (...) składający się z usług: Internet domowy (...) i telefon komórkowy. Pakiet był nierozzerwalny, co oznaczało, że w ramach umowy nie można zrezygnować z jednej z usług i korzystać z pozostałych (pkt 1.1 umowy). Minimalny czas korzystania z usługi na warunkach promocji obejmował 24 miesiące od rozpoczęcia świadczenia Pakietu.

Promocja miała obowiązywać zgodnie z regulaminem oferty. Dodatkowo abonent miał nie płacić abonamentu przez pierwsze 2 miesiące korzystania z promocji (pkt 6).

Oplata za aktywację pakietu (...) opiewać miała na kwotę 49,99 zł płatną jednorazowo, natomiast abonament płatny od trzeciego miesiąca opiewać miał na kwotę 79,99 zł miesięcznie. Abonament obowiązywać miał przy spełnieniu warunków określonych w regulaminach i cennikach stanowiących załączniki do umowy. Do najbliższej faktury po zawarciu umowy doliczone miały zostać opłaty za pierwszy, niepełny okres rozliczeniowy korzystania z usług objętych umową. Umowa obejmowała również urządzenie S. (...) o wartości 1.391,76 zł - wysokość miesięcznej raty za urządzenie ustalona została na kwotę 57,99 zł.

Usługodawca wystawił przeciwko pozwanej dokumenty księgowe, w tym w dniu 01 lipca 2020 roku notę obciążeniową opiewającą na kwotę 733,67 zł w związku z niedotrzymaniem warunków zawartej na czas określony umowy.

(dowód: umowa o świadczenie Pakietu (...) - k. 66-69,

wyciąg z umowy o świadczenie Pakietu (...) - k. 70,

faktury VAT - k. 71-77, 79,

nota obciążeniowa - k. 78,

rozwiązanie umowy z 19.09.2020r. - k. 80,

wezwanie do zapłaty z 19.09.2020r. - k. 81)

W dniu 17 stycznia 2014 roku (...) z siedzibą w G. zawarł - w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej - umowę ramową przelewu wierzytelności ze zbywcą (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

Przedmiotem umowy było ustalenie zasad, w oparciu o które nastąpi przeniesienie wierzytelności w rozumieniu art. 509 kc przez cedenta na rzecz cesjonariusza. Wierzytelności stanowiące przedmiot umowy na dzień zawarcia Porozumienia stwierdzone miały być fakturami, notami obciążeniowymi i notami odsetkowymi (§ 1 ust. 1 i ust. 3).

Porozumieniem nr (...) z dnia 18 grudnia 2020 roku do Umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 roku strony ustaliły, że przelew wierzytelności wskazanych w załączniku nr (...) do tego Porozumienia następuje ze skutkiem z art. 509 kc z chwilą wejścia w życie Porozumienia, tj. w dacie 18 grudnia 2020 roku.

Wierzytelność jaka przysługiwać miała wobec pozwanej W. M. ujęta została w dokumencie opatrzonym tytułem „Załącznik nr (...) do Porozumienia z dnia 18.12.2020r. do Umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności z dnia 17.01.2014r. zawartej pomiędzy (...) S.A. a (...)” i opiewała na łączną kwotę 2.018,01 zł tytułem należności głównej.

W dniu 01 lutego 2021 roku sporządzone zostało adresowane do pozwanej przedsądowe wezwanie do spłaty zadłużenia w wysokości 2.065,49 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15 lutego 2021 roku.

(dowód: umowa ramowa przelewu wierzytelności z 17.01.2014r. - k. 24-44,

porozumienie nr (...) z 18.12.2020r. - k. 45-48,

przedsądowe wezwanie do zapłaty z 01.02.2021r. - k. 82-83,

zawiadomienie o cesji wierzytelności z 01.02.2021r. - k. 84-87)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 509 § 2 kc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu. Warunkiem jednak otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006r., sygn. akt V CSK 187/06). Niezbędną zatem przesłanką jest wykazanie przez stronę powodową, że przysługuje jej wierzytelność dochodzona pozwem, a zarazem legitymacja czynna w postępowaniu. Dla osiągnięcia celów procesu konieczne jest, aby powód uprawniony był do występowania przed sądem z żądaniem udzielenia mu ochrony prawnej w stosunku do pozwanego, a ten ostatni - zobowiązany do zaspokojenia dochodzonego przez powoda roszczenia. Obie zatem strony winny pozostawać wobec przedmiotu sporu w określonym przez prawo materialne stosunku, albowiem tylko z takiego stosunku wynika uprawnienie do występowania w procesie w charakterze strony. Istnienie legitymacji procesowej - jako elementu stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia - sąd bada z urzędu.

Skoro zatem legitymacja procesowa to uprawnienie wypływające z prawa materialnego do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko konkretnemu podmiotowi, to fakty, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie powinny co do zasady zostać udowodnione przez powoda. W polskim systemie prawnym obowiązuje bowiem zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradyktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwiniętej m.in. w art. 232 zdanie pierwsze kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich

dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

W wyniku analizy przedłożonego do akt sprawy materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż powód nie wykazał, że pozwana winna uregulować kwotę roszczenia głównego w wysokości 2.018,01 zł oraz kwotę 95,42 zł odsetek ustawowych za opóźnienie naliczoną przez powoda od dnia następnego po dniu wymagalności dokumentów księgowych do dnia złożenia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Do materiału dowodowego została załączona wprawdzie tak umowa, którą pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem, poszczególne dokumenty księgowe w postaci faktur, jak i nota obciążeniowa z dnia 01 lipca 2020 roku na kwotę 733,67 zł, którą to kwotę pozwana miała zostać obciążona w związku z niedotrzymaniem warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, jednakże na tej tylko podstawie Sąd nie był władny ocenić nie tylko zasadności dochodzenia przez powoda roszczenia w takiej a nie innej wysokości, ale nawet okoliczności samego nałożenia na pozwaną kary. Zważyć należy na art. 483 § 1 kc, zgodnie z treścią którego można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna).

Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury, wierzyciel dla realizacji przysługującego mu roszczenia o zapłatę kary umownej musi wykazać istnienie oraz treść zobowiązania łączącego go z dłużnikiem, a także fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 lipca 2005 roku, sygn. akt V CK 869/04, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09 lutego 2005 roku, sygn. akt II CK 420/04).

Z żadnych jednak dowodów zgromadzonych w sprawie nie wynika zasadność obciążenia pozwanej karą umowną. Powód nie wykazał, aby zaistniały umowne przesłanki zastosowania kary przez pierwotnego wierzyciela, jak również jej wysokości. Powód szerzej nie wyjaśnił ani nie wykazał sposobu obliczenia kary umownej obciążającej pozwaną. Nie sposób ustalić zasadności dochodzenia roszczenia w wysokości 733,67 zł, skoro z żadnego dokumentu załączonego do akt nie wynika uprawnienie pierwotnego wierzyciela do obciążenia pozwanej karą umowną w takiej wysokości i z tego konkretnie tytułu. W treści umowy o świadczenie Pakietu (...) (k. 66-69) oraz wyciągu z tej umowy (k. 70) w ogóle nie wynika uprawnienie pierwotnego wierzyciela do obciążenia pozwanej karą umowną.

W ocenie Sądu także w pozostałej części roszczenie powoda jest całkowicie nieweryfikowalne co do wysokości. Powód wyjaśnił w treści uzasadnienia pozwu, iż dochodzi - jako następcą prawny usługodawcy - kwot wynikających z wystawionych przez pierwotnego wierzyciela, a nieopłaconych dokumentów księgowych. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje jednak podstaw do przyjęcia, iż wysokość opłat obciążających pozwaną na podstawie wystawionych przez pierwotnego wierzyciela dokumentów księgowych opiewała na kwotę dochodzoną pozwem. Wprawdzie do akt sprawy przedłożone zostały wystawione przez pierwotnego wierzyciela dokumenty księgowe w postaci faktur VAT, jednakże Sąd stanął na stanowisku - sygnalizowanym również w judykaturze - iż nie można utożsamiać faktury z umową, a sam fakt jej wystawienia nie świadczy automatycznie o tym, iż umowa faktycznie została wykonana. Wystawiona faktura może być dodatkowym dowodem na powyższe okoliczności. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, iż faktura stanowi powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy, a jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne, tak co do istnienia, jak i co do wysokości. Umożliwia również podjęcie czynności zmierzających do spełnienia świadczenia (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1987r., sygn. akt IV CR 461/86). Faktura, jako dokument rozrachunkowy nie stanowi jednak dowodu wykonania umowy w sposób wystarczający i uzasadniający żądanie zapłaty. Dłużnik obowiązany jest świadczyć to, co stwierdzono w dokumencie rozliczeniowym, gdy wynika to z zawartej umowy. Z przedłożonej zaś umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie wynika comiesięczna konkretna wysokość świadczeń do jakich zobowiązała się pozwana. Ustalenie wysokości zobowiązania niemożliwe jest również na podstawie Wyciągu z umowy o świadczenie Pakietu (...). Wprawdzie w dokumencie tym (k. 70) wskazano, iż opłata za aktywację pakietu (...) opiewać miała na kwotę 49,99 zł płatną jednorazowo, natomiast abonament płatny

od trzeciego miesiąca opiewać miał na kwotę 79,99 zł miesięcznie, jednak jednocześnie wskazano, iż abonament obowiązywać miał przy spełnieniu warunków określonych w regulaminach i cennikach stanowiących załączniki do umowy. Wspomnianych regulaminów czy też cenników na próżno poszukiwać jednak w aktach niniejszej sprawy. Umowa obejmować miała również urządzenie S. (...) o wartości 1.391,76 zł nabyte przez pozwaną - jak się można domyślać - w systemie płatności ratalnej, skoro wysokość miesięcznej raty za to urządzenie ustalona została na kwotę 57,99 zł, jednak z żadnego dokumentu w aktach sprawy nie wynika chociażby to, że pozwana wyraziła wolę nabycia takiego urządzenia, zwłaszcza na zaproponowanych przez pierwotnego wierzyciela warunkach oraz że urządzenie takie zostało jej wydane.

Na uwadze należy mieć, że w aktach sprawy widnieje umowa opatrzona podpisem pozwanej, którego prawdziwości pozwana nie kwestionowała, jednak w umowie tej widnieją wyłącznie zapisy o charakterze ogólnym, żeby nie powiedzieć ramowym. Nie dziwi to w zestawieniu z treścią pkt 16 tej umowy, w którym wskazano, że zakres i warunki świadczenia usługi określone są również w dokumentach: Regulamin sprzedaży urządzeń na raty, Regulamin promocji Roaming w UE bez dopłat, Regulamin świadczenia multimedialnych usług (...), Cennik urządzeń dla ofert (...), Cennik usługi (...) (zawiera ceny standardowe), Regulamin promocji (...), Cennik usług w roamingu dla klientów indywidualnych ofert na abonament. W dokumentach tych opisane są w szczególności: sposoby dokonywania płatności, zakres obsługi serwisowej i sposoby kontaktowania się z podmiotami, które je świadczą, zakres odpowiedzialności oraz wysokość odszkodowania, zasady i termin jego wypłaty, zasady, tryb i terminy składania i rozpatrywania reklamacji oraz informację o polubownych sposobach rozwiązywania sporów, sposób uzyskiwania informacji o aktualnym cenniku, ograniczenia w zakresie udostępniania urządzeń o ile występują o ile zostały przez usługodawcę lub na jego zlecenie wprowadzone, dane dotyczące funkcjonalności i jakości usługi, sposoby przekazywania państwu informacji o zagrożeniach związanych z usługą, opłaty należne w momencie rozwiązania umowy, zasady umieszczania danych w spisie abonentów.

Jakiegokolwiek kwoty należności, które miałyby obciążać pozwaną wynikają jedynie z wyciągu z umowy o świadczenie Pakietu (...) (k. 70), który nie tylko nie jest opatrzony żadnym podpisem - zwłaszcza pozwanej - ale również stanowi wyłącznie dokument wtórny uzupełniony danymi wynikającymi z wspomnianych regulaminów i innych dokumentów, które uszczegóławiać miały postanowienia umowne. Nie bez znaczenia wreszcie pozostaje i to, że z dokumentu zatytułowanego „Twoje rozliczenie” (k. 71) wynika, iż w dniu 11 marca 2020 roku dokonane miały zostać wpłaty w łącznej kwocie 600 zł (3 x 200 zł), brak jest jednak jakichkolwiek danych w jaki sposób wpłaty te zostały rozliczone.

Skoro zatem powód nie wykazał jakoby po stronie pozwanej powstał obowiązek świadczenia na rzecz pierwotnego wierzyciela określonych kwotowo należności, a w konsekwencji, aby istniała wierzytelność, która stanowić mogła przedmiot ramowej umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 roku, uszczegółowionej Porozumieniem nr (...) z dnia 18 grudnia 2020 roku, na które powód powoływał się w uzasadnieniu pozwu w niniejszej sprawie, to nie można było uznać, iż powodowi przysługuje legitymacja czynna do występowania w niniejszej sprawie.

Jak już wspomniano, że w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności jest udowodnienie, iż określone prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi, podczas gdy powód nie wykazał, iż pozwana obowiązana była do spełnienia na rzecz pierwotnego wierzyciela świadczenia w określonej kwotowo (skonkretyzowanej) wysokości. Podkreślić należy, iż fakt zawarcia umowy cesji nie implikuje istnienia wierzytelności będącej przedmiotem umowy przelewu. Nie może być bowiem tak, że okoliczność zawarcia umowy cesji zwalnia powoda z obowiązku dowiedzenia istnienia źródła roszczenia, jego ukształtowania co do wysokości, wymagalności i stawia go w sytuacji korzystniejszej niż znajdowałby się pierwotny wierzyciel. Jednocześnie nie sposób również ustalić faktu istnienia wierzytelności jedynie w oparciu o dokument oznaczony jako załącznik do umowy cesji. Stanowi on dokument prywatny i dowodzi jedynie tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie o treści ujętej w tym dokumencie. Jest to dowód, że na rachunku poprzednika prawnego powoda odnotowana była określona wierzytelność, nie zaś, że wierzytelność ta istnieje co do zasady jak i wysokości.

Zważyć jednocześnie należy, iż strona powodowa - jako inicjująca proces - ma zasadniczy wpływ na określenie zakresu kognicji sądu, przedstawiając okoliczności faktyczne, na których opiera swoje roszczenia, a także dowody na ich

poparcie. Jeżeli strona ta dopuszcza się zaniedbań w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej oferując na przykład niepełny materiał dowodowy, musi liczyć się z tym, że jej roszczenie nie zostanie uwzględnione, szczególnie, gdy jest to podmiot, którego działalność skupia się na skupowaniu i dochodzeniu wierzytelności i jest reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika.

Sąd ustalił stan faktyczny sprawy na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów, których ocena przedstawiona została przez Sąd w rozważaniach prawnych.

Uwzględniając wyniki postępowania dowodowego oraz merytoryczną analizę zasadności powództwa, Sąd orzekł jak w punkcie I. sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie II. sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w związku z art. 109 § 2 kpc zgodnie z ogólną zasadą, że strona która proces przegrała jest zobowiązana do zwrotu przeciwnikowi poniesionych przez niego kosztów procesu i obciążył kosztami powoda jako stronę przegrywającą proces w całości. Na koszty poniesione przez pozwaną w wysokości 917 zł składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 900 zł ustalone stosownie do treści § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

(...)

(...)